

EMMA CHASE

Geketend

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Er zijn momenten in het leven waar je over droomt, waar je plannen voor maakt. Je stelt je elk detail voor in levendige, felle kleuren en met duidelijk en helder geluid. En als dat ene perfecte moment dan eindelijk komt, dan bid je dat de realiteit in de buurt komt van de fantasie die je in je verbeelding hebt opgebouwd.

En dan zijn er die kostbare, zeldzame keren dat de realiteit je fucking fantasie gewoon overtreft.

Zo is dit dus voor mij.

Want die duivels knappe kerel in die perfecte Armani-smoking die bij het altaar van St. Patrick's Cathedral staat te wachten? Dat ben ik, Drew Evans.

En Katherine Brooks is net de kerk binnengekomen. Ze wacht daar bij de ingang, oogverblindend in het wit, klaar om haar eerste stap te zetten over dat gangpad.

Naar mij toe.

De meeste kerels dromen niet over hun bruiloft; dat hoeft ik je natuurlijk niet te vertellen. Maar dit is niet zomaar een bruiloft. Dit is een historische gebeurtenis. Revolutionair. Want het grootste deel van mijn leven had ik nooit gedacht dat ik hier ooit nog eens zou staan.

Water naar de zee, zand naar het strand, en ga zo maar door. Dat was niet iets wat ik wilde, weet je nog?

Maar Kate heeft het onmogelijke gedaan. Ze heeft dat allemaal veranderd; ze heeft mij veranderd.

Ik denk dat we het er allemaal wel over eens kunnen zijn dat ik hiervoor al behoorlijk fantastisch was, maar ik ben nu zelfs nog beter.

De reis naar vandaag was niet helemaal rozengeur en erecties. Er zaten onderweg wat gaten in de weg – vergissingen – en misverstanden die een fucking Griekse tragedie eer aandeden. Maar we hebben het gered dankzij onze onvermoeibare lust en eindeloze bewondering en met onze eeuwigdurende liefde voor elkaar nog intact.

Dat gezegd hebbende, afgelopen weekend waren er een paar onverwachte gebeurtenissen die een probleem hadden kunnen veroorzaken. Het was eigenlijk een beetje mijn laatste beproeving.

Ik weet wat je denkt: *wat heb je verdomme nu weer gedaan?*

Relax. Wacht even met de vooroordelen – en de roep om mijn castratie – tot je het hele verhaal hebt gehoord. Nog even dit: ook al kun je met de beste intenties nog de mist in gaan, en dat gebeurt ook, dit verhaal heeft een gelukkig eind.

1

EEN WEEK GELEDEN

Het is rustig in het appartement. Stil. Het soort stilte dat je alleen vindt in de laatste uren voor zonsopgang als de hemel donker en grijs is. Het is hier nogal veranderd sinds de laatste keer dat je het zag. Kijk maar eens om je heen.

Gesteriliseerde drinkbekers staan klaar op het aanrecht; er staat een houten kinderstoel met groen zitkussentje in de hoek van de keuken. Ingelijste foto's bedekken de wanden en staan op planken. Een paar van de foto's zijn van Kate en mij, maar op de meeste exemplaren staat een donkerharig jochie van twee, met chocoladebruine ogen die je hart breken en een duivelse glimlach.

De slaapkamer. Twee lichamen kronkelen samen op het bed, deels bedekt door gekreukte zijden lakens. Ik cirkel langzaam met mijn heupen, doelbewust. Ik vind eigenlijk dat de missionarishouding ten onrechte een slechte reputatie heeft gekregen, die is niet saai. De man kan dan de leiding nemen, het ritme bepalen. Hij kan dan al die geheime plekjes bereiken waardoor vrouwen gaan kreunen en ze hun nagels in je schouders zetten.

Net zoals Kate op dit moment doet.

Ik laat mijn hoofd zakken en neem een pronte tepel tussen

mijn lippen. Ik zuig hard en tik er met het puntje van mijn tong tegen.

Kate welft haar rug. Ze heft haar kin en doet haar mond open, maar er komt geen geluid uit. Ze knijpt harder met haar dijen, haar kutje trekt zich strakker samen.

Zelfs met de geboorte van een kind op haar naam is de poes van Kate nog net zo strak en voelt nog net zo geweldig aan als die allereerste keer. Dokter Kegel, je bent een held!

Ik voer het tempo op en verander iets van hoek; ik stoot van links en van rechts met harde, snelle bewegingen. Als ik weet dat ze het niet meer houdt, druk ik mijn mond op die van haar om haar schreeuw van genot te dempen. Hoe heerlijk ik het geluid van Kate's stem ook vind, het draait tegenwoordig allemaal om zo stil mogelijk zijn. Steels zijn.

Waarom? vraag je.

Laten we even een pauze inlassen en dan leg ik het uit.

Het is onze gulden regel. Ons eerste gebod: maak verdomme de baby niet wakker.

Ik zal het nog even herhalen voor het geval je het niet goed hebt gehoord:

MAAK VERDOMME DE BABY NIET WAKKER!

En dan bedoel ik dus nooit!

Snap je het nog steeds niet? Dan heb je vast geen kinderen. Weet je, kinderen zijn prachtig. Schattig. Engelachtig. Vooral als ze slapen. Maar als ze halverwege hun slaapcyclus worden gestoord? Monsters zijn het dan. Prikkelbare, woedende kleine beesten die verdacht veel lijken op gremlins die na middernacht nog zijn gevoerd.

En de harde waarheid is dat baby's, zelfs als ze helemaal uitgerust zijn, eigenlijk vrij egoïstisch zijn. Egocentrisch en veel-eisend. Het kan ze niet schelen wat je aan het doen was voor

zij je nodig hadden, of – nog belangrijker – met wie je dat aan het doen was. Ze geven alleen om zichzelf. Zij hebben honger. Zij zijn nat. Zij willen dat je ze oppakt omdat ze het uitzicht vanuit de wieg nu wel kennen.

En even tegen al die gelukkige stelletjes die in blijde verwachting zijn van hun eigen lieve kleine lulblokker? Ik ga je vertellen hoe het echt gaat; niets van die utopische onzin waar ze je in al die zwangerschapsboeken over vertellen.

Hier komt ie: op de dagen na hun geboorte, als je nog in het ziekenhuis bent, dan willen baby's alleen maar slapen. Ik denk wel zo'n drieëntwintig van de vierentwintig uur. Volgens mij stoppen ze op de kraamafdeling iets in die flesjes.

Hoe dan ook, na een dag of twee mag je, als alles meezit, naar huis. En dat is het moment dat de baby besluit dat hij of zij genoeg heeft geslapen. En dan wil hij of zij iets anders doen om de tijd door te komen.

Wist je dat het gejammer van een pasgeboren kind zo'n twintig decibel hoger ligt dan zo'n treinfluitje? *I shit you not*. Zoek het maar op als je me niet gelooft.

Op dag drie was ik ervan overtuigd dat er iets mis was met James. Misschien had hij een aandoening aan zijn darmen. Misschien was hij allergisch voor het behang.

Misschien moest hij verdomme helemaal niets van ons hebben.

Wat de reden ook was, hij was geen gelukkig jochie. En dat wilde hij ons maar al te graag laten weten. 's Ochtends. 's Middags. En – zijn favoriete tijd van de dag – de hele nacht door.

Heel af en toe, gewoon om met ons te zieken, veranderde hij de volgorde en was hij een tijdje bewusteloos. Maar als hij wakker was? Yep, hij jankte. En dan heb ik het niet over zacht trillende lipjes en een snik. O, echt niet. Ik heb het over maxi-

maal uitgezette longen, slaan met de armen en schoppen met de benen, krijsen als een keukenmeid. Shaken Baby Syndroom? Ik snap het nu helemaal.

Niet dat we hem gaan mishandelen of zo, maar dat was eerlijk gezegd echt geen leuke periode.

Mijn moeder kwam vaak langs en ik was in het begin ontzettend opgelucht. Zij had dit al twee keer gedaan; zij wist vast wel wat ze moest doen om dat allemaal te verhelpen. Moeders maken altijd alles beter. Maar... dat deed ze niet.

Ze glimlachte alleen maar op die gekmakend kalme manier terwijl ze onze gillende eerstgeborene tegen haar schouder wiegde. En dan vertelde ze ons dat alles heel normaal was! Dat alle baby's huilen. Dat Kate en ik gewoon onze eigen manier moesten vinden om alles te doen.

Ik had daarvoor nooit de drang gehad om mijn eigen moeder te wurgen. Ik had psychopaten als de Menendez-broers of Jim Gordon nooit begrepen. Maar tijdens die donkere dagen toen slaap – en gepijpt worden – een verre herinnering was, moet ik tot mijn grote spijt bekennen dat het vermoorden van mijn moeder me nog helemaal niet zo gek leek.

Want ik was ervan overtuigd dat mijn moeder de geheimen kende om een gelukkige baby te krijgen, dat ze de sleutels tot het Beloofde Land had. Maar dat ze die om de een of andere boosaardige, wraakzuchtige reden gewoon godverdomme niet wilde geven. En je kunt oprecht gek worden door slaapte kort. Zelfs de meest absurde ideeën lijken opeens heel redelijk.

Er was bijvoorbeeld die keer rond vier uur 's ochtends en ik...

Wacht eens even, het is misschien beter als ik gewoon het hele plaatje voor je schets, dan krijg je het volle effect. Ja, het is een flashback binnen een flashback, maar je bent slim. Je

kunt het wel hebben. Ik zal het langzaam vertellen, voor het geval dat.

James, vijf dagen oud: 'Whaaa, whaaa, whaaa, whaaa!'

Tegen de tijd dat ik mijn ogen met veel moeite open heb gekregen en weet wat die cijfers op de wekker eigenlijk betekenen, zit Kate al rechtop, klaar om uit bed te springen en dat woedende ingepakte bundeltje uit het wiegje naast het bed te pakken.

Vier uur!

Ik kreun even in gedachten, want er is nog geen uur verstreken sinds hij in slaap is gevallen. Hoewel mijn eerste egoïstische instinct is om mijn ogen dicht te doen en het Kate te laten oplossen, geeft het deel van mij dat wil helpen wanneer ik dat kan – omdat ik niet wil dat ze gek wordt – dat egoïstische deel een flinke mep.

'Whaaaaaaa, whaaaaaaa!'

'Ik doe het wel, Kate.' Ik gooi de lakens van me af en trek een joggingbroek aan. 'Ga maar slapen.' Ik hoop stiekem dat ze zegt dat ik het niet hoeft te doen... maar dat doet ze niet. Ze laat zich zo weer met haar hoofd op het kussen ploffen.

Ik pak James op en hou hem tegen mijn blote borst. Zijn wang strijkt tegen mijn huid voor hij hartverscheurend begint te huilen. Ik loop de slaapkamer uit en ga naar de keuken. Ik pak een flesje borstmelk uit de koelkast, dat Kate vanmiddag nog heeft gevuld met die rare melkveepomp die ze op de babyshower van Delores heeft gekregen. Ik hou James met één arm vast terwijl ik het flesje onder stromend heet water hou zoals de lactatiekundige van het ziekenhuis ons heeft aangeraden.

Ik weet dat het niet goed is om hem elke keer dat hij wakker wordt te voeden. Ik weet hoe belangrijk het is om een voedings-schema te hebben en hem een boertje te laten doen en dat hij leert zichzelf weer rustig te krijgen. Ik begrijp dat hij niet echt honger

kan hebben, aangezien hij een uur geleden nog heeft gegeten. Maar slaapgebrek is niet voor niets een marteltechniek. Dus al die kul kan het raam uit, in de hoop hem – en mezelf – zo snel mogelijk weer in slaap te krijgen.

Hij zuigt twee keer op de speen, spuugt die dan uit en keert zijn hoofd weg, brullend met wijd open mond: ‘Whaaaaaa!’

Ik kijk omhoog naar het plafond en vervloek God.

‘Wat wil je nou, James?’ Mijn stem klinkt enigszins gefrustreerd. ‘Je hebt een schone luiert. Ik hou je vast. Ik probeer je eten te geven. Wat wil je nou verdomme?’ Ik loop de keuken weer in en gris mijn chequeboekje van het aanrecht. ‘Is het soms geld?’

Belachelijk, ja, ik weet het. Laat me nou maar.

‘Ik geef je tienduizend dollar als je ons vier uur laat slapen. Ik schrijf nu meteen de cheque uit.’ Ik zwaai met het boekje voor zijn neus heen en weer in de hoop hem af te leiden.

Hij wordt er alleen nog pissiger van.

‘Whaaaaaa...’

Ik gooi het chequeboekje weer op het aanrecht en ga terug de woonkamer in. Dan maar ijsberen. Ik wieg hem in mijn armen en klop zachtjes op zijn kont. Je weet dat ik vast heel wanhopig moet zijn, want ik probeer te zingen:

Slaap, kindje, slaap.

Daar buiten loopt een schaap...

Ik hou mijn mond, want wat zou een baby nou eigenlijk met een schaap moeten doen? Al die kinderliedjes en shit slaan helemaal nergens op. Ik ken geen andere slaapliedjes, dus dan maar het op een na beste. Enter Sandman van Metallica:

*Take my hand,
We're off to never-never land...*

'Whaaaaaaaaaa!'

Als dat ook niet helpt, ga ik op de bank zitten. Ik leg James in de lengte op mijn dijen en ondersteun zijn koppie met mijn hand. Ik kijk eens naar zijn kleine gezichtje. En hoewel hij nog steeds huilt, moet ik toch glimlachen. Dan praat ik tegen hem op een kalme, lage toon.

'Ik snap het echt wel, weet je. Waarom je zo ongelukkig bent. Het ene moment drijf je nog in vruchtwater. Het is er lekker donker en warm en rustig. En even later heb je het ijskoud en zijn er overal felle lichten en prikt een of andere kloothommel je in je hiel met een naald. Je hele wereld staat op zijn kop.'

De tranen drogen langzaam maar zeker op. Heel af en toe jammert hij nog, maar hij staart me vooral aan met die grote bruine ogen van hem. Hij is geïnteresseerd in wat ik aan het vertellen ben. Ik weet dat de algemeen geaccepteerde theorie is dat baby's in dit stadium taal nog niet begrijpen, maar – zoals mannen die proberen onder huishoudelijke klusjes uit te komen – ik denk dat ze meer begrijpen dan ze laten merken.

'Ik had precies datzelfde gevoel toen ik je moeder leerde kennen. Daar was ik dan, ik deed gewoon mijn eigen ding. Ik maakte het beste van een fan-fucking-tastisch leven. En toen kwam je moeder en die heeft dat allemaal verpest. Ik wist niet meer waar ik het moest zoeken, op het werk, op zaterdagavond. Dit is een praatje voor een andere keer, maar wat ze zeggen is waar: je probeert negen maanden lang naar buiten te komen, en de rest van je leven probeer je er weer terug te komen.' Ik grinnik even om mijn eigen grapje. *'Je wil dit waarschijnlijk helemaal niet horen, maar je moeder is bloedmooi. Ze heeft de mooiste kont die ik ooit heb ge-*

zien. Maar toch, ik hield echt van mijn oude leventje en ik kon me niets beters dan dat voorstellen. Maar ik had het verkeerd, James. Verliefd worden op haar, haar vertrouwen winnen, jou krijgen, dat zijn de beste dingen die ik ooit heb gedaan.'

Hij huilt nu helemaal niet meer, maar staart me aandachtig en stil aan.

'Het wennen is misschien moeilijk... maar het is het waard. Dus kun je ons alsjeblieft een beetje matsen? We houden zoveel van je. Ik kan niet wachten om je te laten zien hoe fucking geweldig het leven daarbuiten is. En je hoeft niet bang te zijn, want wij zullen ervoor zorgen dat je het lekker warm hebt en dat je altijd genoeg te eten hebt. En ik beloof je dat ik nooit, maar dan ook nooit iets ergs met je laat gebeuren.'

Hij doet zijn kleine mondje open en gaapt loom. Hij knippert traag met zijn ogen.

Ik sta op en ijsbeer weer door de kamer, langzaam.

Dan klinkt heel zachtjes Kate's stem van de andere kant van de ruimte. 'Wat ben je toch een charmeur, meneer Evans.' Haar haar steekt alle kanten op, mijn oude T-shirt van de universiteit is haar te groot en komt bijna tot aan haar knieën.

'Waarom ben je op?' vraag ik.

Ze haalt haar schouders op. 'Ik kon niet meer in slaap komen. En ik hoorde jou hier fluisteren.'

Ze komt naar ons toe en legt haar hoofd tegen mijn arm en staart naar de baby.

'Hij slaapt.'

Inderdaad.

'Neem ik het risico hem neer te leggen, of kan ik beter leren om net als een verrekt paard staand te slapen?'

Kate steekt haar arm door de mijne en neemt me mee naar de bank. Ze gaat zitten en klopt op het plekje naast zich.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

EMMA CHASE

Gebonden

Verkozen tot Beste Romantische Debuut van 2013 op Goodreads.com

Een spetterende, gepassioneerde en scherpe roman over een man die veel van vrouwen weet... maar niet zo veel als hij denkt.

New York Times-bestsellerauteur Emma Chase heeft een sprankelende en zinderende serie geschreven. Drew Evans – heel knap, zelfverzekerd, oneerbiedig en onweerstaanbaar charmant – ontmoet zijn gelijke in zijn nieuwe collega Kate Brooks.

Drew Evans maakt dagelijks miljoenendeals en windt de mooiste vrouwen van New York met een glimlach om zijn vinger. De vraag is waarom hij dan al zeven dagen, diep ongelukkig en gedeprimeerd, zijn appartement niet uit komt. Hij zal zeggen dat hij griep heeft. Maar wij weten wel beter.

Katherine Brooks is briljant, beeldschoon en ambitieus. Als Kate aangenomen wordt als partner bij de investeringsbank van Drews vader, wordt Drews flamboyante leventje volledig overhoop gegoooid. Ze blijkt een geduchte en verontrustende concurrent op de werkvloer. Het feit dat hij zich tot haar aangetrokken voelt, leidt alleen maar af, maar dat ze niet ingaat op zijn avances vindt hij nog het meest verontrustend.

Gebonden is een spetterende, gepassioneerde en scherpe roman over een man die veel van vrouwen weet... maar niet zo veel als hij denkt. Naarmate hij zijn verhaal vertelt, komt Drew erachter dat degene die hij het meest verafschuwt ook degene is die hij meer dan wie ook begeert.

ISBN 978 90 452 0786 5 | ISBN e-book 978 90 452 0796 4

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

EMMA CHASE

Gewillig

‘Sexy, hilarisch en gepassioneerd. Heerlijk ontspannen.’

– Katy Evans, *New York Times*-bestsellerauteur

Gewillig is het zinderende vervolg op het spetterende debuut van Emma Chase, *Gebonden*, en pakt het verhaal van Kate en Drew twee jaar later op, nu verteld vanuit het gezichtspunt van Kate.

Je hebt twee soorten mensen op deze wereld. Het soort mensen dat wat passief is en de mensen die gelijk actie ondernemen. Ik heb altijd eerst de kat uit de boom gekeken. Ik ben altijd voorzichtig, en hou van plannen. Dat veranderde nadat ik Drew Evans leerde kennen. Hij was altijd zo volhardend. En zo zeker van zichzelf – en van mij.

Maar niet alle stellen zijn voor altijd gelukkig. Had jij gedacht dat Drew en ik het ultieme liefdessprookje tegemoet gingen? Nou, ik ook. Nu sta ik voor een keuze, de belangrijkste in mijn leven. Drew heeft al gekozen.

Ik ben erachter gekomen dat oude gewoonten moeilijk slijten en dat je soms terug moet naar het begin om vooruit te kunnen komen.

ISBN 978 90 452 0640 0 | ISBN e-book 978 90 452 0831 2

Getemd

In dit derde en onvergetelijke boek van *New York Times*-bestsellerauteur Emma Chase wil Matthew Fisher, de beste vriend van Drew Evans uit *Gebonden* en *Gewillig*, settelen. Daarvoor zal hij eerst de wantrouwende en uitermate levenslustige Dee-Dee Warren moeten overtuigen.

Je kent het verhaal vast: meisje ontmoet womanizer, ze worden verliefd op elkaar, womanizer verandert zijn levensstijl. Het is een goed verhaal, maar niet het onze. Dat van ons is een stuk kleurrijker.

Toen ik Dee ontmoette, wist ik meteen dat ze heel bijzonder was. Toen ze mij ontmoette, dacht ze dat ik alles behalve bijzonder was – ik was hetzelfde als iedere andere vent die haar belazerd en gedumpte had. Het duurde even voor ik haar van het tegenovergestelde overtuigd had, maar het blijkt dat ik erg overtuigend kan zijn als er seks in het spel is.

Het is misschien duidelijk welke kant dit verhaal op gaat. Maar het interessante ervan is niet hoe het eindigt, maar juist hoe we daar gekomen zijn.

ISBN 978 90 452 0720 9 | ISBN e-book 978 90 452 0902 9